

...מצילנו מידם

לפני שבעיים, כשישבנו בליל הסדר ואמרנו: "היא שעמדה... שבכל דור ודור עומדים עלינו לבלותנו". עלתה בלב כל אחד מאתנו הרגשה נפלאה, זכינו לראות בעינינו איך שהקב"ה הצילנו מאותה אומה הרשעה השולטת באיראן, שעמדה עלינו לבלותנו.

אולם בחלוף הימים, חזרנו לשגרה. התחלנו לערוך חישובים פוליטיים ובטחוניים הבאים 'לסכס' את המערכה, בהתחממת, שאלות על מה יהיה? ומה צפוי? כאילו חשבונות אלו קובעים את המצב. את העיקר חזמה ששכחנו - ההכרה בטובתו של מקום, חובת ההודאה המוחלטת עלינו.

איננו נזקקים לדרישה הלכתית, להורות מה שמוטל עלינו לעשות, אבל אנו חייבים לערוך את החשבון.

במשך למעלה מ-30 שנה תכננו ראשי מדינת איראן, והקדישו את כל האמצעים והתכניות המדיניות שונותיהם להם שהם בירם, איך להביא כליה על ישראל ה"לית". לפני כ-15 שנה, כשנרדע ברבים על התקרמות תכנית הגרעין באיראן, שמעתי מפיו של מרן המבשר טוב' מביאלא ע"ה, שביקש מראשי מערכת הבטחון לעדכן אותו בכל שלב, ואמר: ברגע שעלה זממם בירם חלילה, משנה מעמדה של ארצנו המרושה והופכת למקום סכנה וכרעות להורות לכל שומעי לקוח, להימלט מארה"ק, כי אסור להתגורר במקום סכנה.

גם שלוחא רובנן הרב מאיר פרוש מספר, שלי-פני 29 שנה, עת כיהן בתפקיד סגן שר השיכון והיה משותף בישיבת הממשלה, אמר לו מרן המבשר טוב' שיפנה לראש הממשלה במימין נתניהו ויבקש שבכל יום! יקיים ריח אודות הסכנה האיראנית. כי אם חלילה תעלה בירם המדינה, אסור לרעות לגור בארה"ק. הרב פרוש אכן עמד כל יום בקשר עם נתניהו ועם השרים דן מרדור ובני בגין ועקב אחר קיום הדינים בנפש.

במשך כל השנים הללו, המשכנו את מהלך חיית כאן בארה"ק, בצל האיום הקיומי המזעזע, והיינו מודעים להתקרמות התכנית ה"י. ידענו, שגם אחרי כל הניצבובים שפגעו בהם, לא הפסקה התקיימת התכנית. היא רק האצה במקצת ה"י וה"י ש"י בדע לעשות אופיה להסרת הסכנה מלבד להתפלל ולבקש באבינו שבשמים שיטמור רחום עלינו ויפיר עצה אויבנו.

עתה ראינו בעינינו, שיושב מרומים שחק להם, ושיטה את המהלך הטבעי. במידה לכל הניון הפך את לב אמריקה הגדולה, להילחם עם איראן, ולהרוס ולבלות

את עוצמתה ותבחיזתה - ואנחנו ראינו בעינינו. זאת ועוד, במקביל לתבחיזת הגרעין בנתה מלכות הרשעה, גם את 'טבעת החנק' סביב ארה"ק. מאות אלפי טילי השמדה, קצרים וארוכים, בנתה והציבה על גבולות ארצנו. מערך של השמדה ח"ו, שאין כוח שבעולם שיסל להתגנן מפני מזימה נוראה שכזו.

הנה, כמו במהלך שנים, סיבב מסבב כל הסיבות ושבר ופורר את מערך הטילים האירי הזה - בשל"בים. צעד אחר צעד שבר את זרועות התגנן, בתחילה ברצועת עזה, אח"כ בסוריה ולבנון, עד שגם היטה את ראש הנחש בעצמו. ראינו איך שממונמים הפך את עצתם וקלקל את מחשבתם, הרג את כל ראשי הרשע והשיב להם גמולם בראשם - ואנחנו ראינו בעינינו.

בשנת תשל"ח כשעברתי במשרדי פא"י אצל רש"ז דרוק, נתבקשתי להשתתף בתגיית 'יום ירוש' ליום. הרב היה למחרת רוח: ר' אשר קליין שהבחין בקושי שלי, הזמין אותי לבוא אל מרן הגרש"ז אויערבך ע"ה, ולהעלות בפניו את שאלתי.

מרן הגרש"ז שאל אותי האם אני יודע, שאלתי, האם אני זוכר את המצב המאיים בו חיית בצל קני הרובים של הגליקן הירדני לפני תשכ"ז, ואז אמר: איך אפשר שלא להודות להקב"ה על ההצלה שהוציאנו מצרה לרחוקה?! אילו היה אפשר לכנס את כל הרובים ולחנק פורים של ירושלים, היינו חייבים לכך. והמשיך: אני לבשעצמי נוהג לומר בכ"ח אייר את פרקי ההלל שבתהלים. עתה כשראינו בעינינו שהוציאנו מצרה לרחוקה, איך יתכן שלא להודות?!

במהלך המערכה האחרונה, ראינו את מאות הטילים שאיראן ירתה על מדינת המפרץ הערבית, ואנו יודעים שאותם מאות הטילים היא תבנה לה פיל עלינו, אלא שהקב"ה ברוב חסדו הפך את לבם הרשעה, ונתן אדום תחתינו ומדינת המפרץ הפכו להיות הכפרה שלנו - אנחנו ראינו בעינינו.

לפיכך, עלינו להודות ולהלל לשבח לפאר ולרומם על ההצלה הגדולה שהצילנו - ואנחנו ראינו בעינינו.

כל החשבוניות, על נצחון עכשיו, שלום עכשיו, הכינות עכשיו, אינן אלא חשיבה ילדותית. הרי גם אדם העוסק ניתוח לב יציל בני-גוססו, יכול הוא לגמד את הנס, ולחשוב את האמת ונעובדענו, שב-עצם לא זכה לרפואה שלמה. שהרי כל ההצלה שלו הינה רק הצלה לשעה, ומי יודע כמה ואיך ימשיך את חייו, ועוד מחשבות 'נכות' כהנה וכהנה. אבל האם מוטל בספק שהניצול חייב להודות ולהלל על חיי שעה? או חלילה לחשוב שבעצם עליו להודות לרופאים ולמכשירי ההצלה?!